

טורי רביבו שמעון

321072

בן איזה ושלוס

נולד ב- כ"ח באב תרצ"ז 5.8.1937

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"ט בסיון תשי"ז 18.6.1957

בעת מילוי תפקידו.

רביבו שמעון,

בן שלום ואיזה. נולד ביום כ"ח באב תרצ"ז (5.8.1937)
בקזבלנקה אשר במרוקו. עלה לארץ. היה צבע לפי מקצועו.
גויס לצה"ל ונפל בשעת מילוי תפקידו ביום ג' ט בסיון
תשי"ז (18.6.1957) והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות
בטבריה.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העלייה השנייה. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטה-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוזה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבק" הפק"ל והתד"ל, שק-שינה מדים ודרגות, אפוד-מגן, ששרבש, קסדה ואין-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

פעילות החטיבה

עם סיום "מבצע קדש"

(1957)

הזמן: תחילת שנת 1957, ימים אחדים לאחר מבצע "קדש".

האידוע: מסיבה של גדוד "הבוקעים הראשון" ל-50 רובאי פלוגה ג', אשר שירתו שלושה חודשים מעבר לתקופת שירותם הסדיר, ועתה הגיע מועד השיחרור.

כדי להבין את הרקע לסיפור המעשה כדאי לזכור מעט אחורה ולשחזר את קורותיה של פלוגה ג'. באוקטובר 1956, זמן פרוץ מלחמת סיני, התפזרה פלוגה זו, ו-50 רובאיה, כמעט כולם עולים חדשים בני עדות המזרח, יצאו לחופשת שיחרור. הסגל שלהם נמצא אותה עת בשלב של הכנה לקליטת שתי פלוגות טירונים חדשות ממחזור נובמבר. כשהתברר למפקד הגדוד, מאיר פעיל, כי "משהו מתבשל", שלח קצין לבסיס תל-השומר כדי לאסוף את רובאי פלוגה ג'; ואולם משימה זו לא היתה קלה, מאחר שהחיילים היו פזורים בבתיהם בכל חלקי הארץ, והיה עליהם לשוב רק ביום השיחרור כדי להסדיר את הניירות.

הקצין החל עובר בבתים כשהוא גומא מרחקים ומאתר כתובות נידחות. בתום שלושה ימים הצליח להזעיק ליחידה את כל 50 החיילים. כולם באו

בהתנדבות, איש מהם לא התחמק ואיש לא השת"מש בנימוק של: "אני בחופשת שיחרור וכלום לא מעניין אותי".

כחלוף ימים אחדים ממועד התייצבותם החל מבצע "קדש". באותם ימים צורפו הרובאים של פלוגה ג' לסגל הקודם שלהם, סופקו להם שבעה זחל"מים, והם הפכו פלוגת חרמ"ש.

"חבר'ה אלה עשו חלק מהעבודה החשובה של מבצע כיבוש מערכי רפיח" – מספר פעיל – "הם היו בחלוץ של הגדוד יחד עם מחלקת הטנקים, השתתפו בכיבוש שני מוצבי אויב ונטלו חלק בהחטרת על צומת רפיח עצמו".

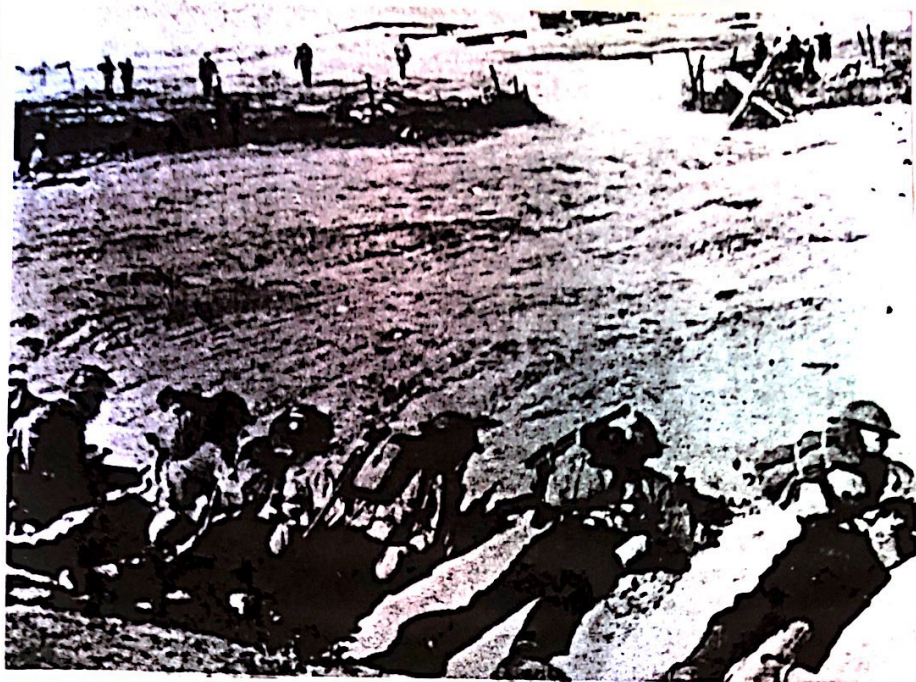

לאחר מבצע "קדש" חלה ירידה משמעותית בפעולות החבלה והטרור של מדינות ערב. גם פעילות ההסתננות הצטמצמה והגבולות שקטו, אם כי לזמן קצר.

בתקופה זו עברו על החטיבה שינויים רחבי היקף. בשנת 1958 נתמנה אלעד פלד כמפקד החטיבה, ובליבו בשלה החלטות תדמשימיות: לא תימצא פירצה בכוונותה של החטיבה לבצע כל פעולה - בכל עת, בכל מקום ובכל קצב שיידרש. כל תשומת הלב הופנתה עתה להשגת מטרות זו: סיורים תכופים ומעמיקים לחפירת הגבולות והאזורים, אימונים יעודים ומכוונים, ביום ופלילה, בכל צורות הקרב ובכל האפשרויות והגוונים שניתן היה לחזותם, רמת כוונות גבוהה ביותר ויכולת לכנס את יחידות החטיבה מכל קצוות הארץ, בכל עת ובמחיצות מקסימלית; לימוד יסודי של דרכי ביצוע ולקחים מפעולות קודמות, עד שהפכו לנחלת כל רמות הפיקוד וחיילים. כל תקרית גבול שימשה הזדמנות לאמן מפקדים וחיילים ומקור ללימוד מקצועי, פיתוח יחסי אמון בין חיילים ומפקדים ונדבך בבניית רצון הלחימה.

היחידות "תנדבקות" ברוחו של המפקד, ויחדל טה להיות ראשוניים לביצוע היתוך לזכס אישי של כל לוחם בחטיבה. החיילים ביצעו תרגילים רבים תחת אש חיה, ועברו אימונים מיוחדים ומשולבים כמו הטסה ונחיתה, חציית נהרות, טיפוס על צוקים ופשיטות ארוכות טווח. תשומת לב מיוחדת הופנתה גם לפריטים שוליים, לכאורה, כמו פעולות הסברה בבסיס קליטה ומיון, הקמת פינות זיכרון ועריכת טקסי זיכרון לנופלי "גולני", וכן הסברת מורשת החטיבה וטיפוחה.

בטחון שוטף (בט"ש) (1967-1957)

עיקרי מדיניות הבטחון של ישראל לאחר מבצע "קדש" היו שמידת הישגי מבצע "קדש" (ובכלל זה חופש שיט במצרי טיראן), פיתוח מתמיד וקיום כושר הרתעה והכרעה ומאבק יום-יומי (בט"ש) על שמירת הריבונות הישראלית לאורך גבולות שביתת-הנשק (במיוחד לאורך הגבול הישראלי-סורי). הסורים התבצרו היטב לאורך קו הגבול, 77 ק"מ אורכו מתל-אל-קאדי בצפון ועד אלי-חמה בדרום, בנו מערכת מוצבים קדמיים ועורפיים, סללו דרך פטרולים, והחזיקו לאורך ה"קו הירוק" 15,000 חיילים וכן טנקים, תותחים ומרגמות. הם ניצלו את יתרונם בעוצמת-אש ובשליטה טופוגרפית, שהקנתה להם הרמה הסורית (רמת-הגולן), הפגיוזו יישובים ישראלים באש ארטילרית, צלפו באש מקלעים ונק"ל, התנכלו לשיט ולדיג בצפון-מזרח הכנרת וניסו למנוע בכוח עיבוד חקלאי של החלקות באזורים המפורזים. לוחמי חטיבת גולני עם כוחות נוספים של פיקוד צפון הגיבו במאמץ רצוף ומתמשך של פעילות מבצעית, סיורים, תצפיות, מארבים, סיוע לשמירה ביישובים ואבטחה צמודה לחקלאים. גולת הכותרת של פעילות הבטחון השוטף בעשור של שנות הששים (1967-1957) היו פעולות הגמול בתאופיק (1960) ובנוקייב (1962) ו"המאבק על המים" (1965-1966) כנגד מזימת הסורים להטות את מקורות מידן.

במניין כוחה של האומה

יש, אחי, אגדה עלומה,

שמקומה על מפות מעולם לא סומן,

ובמחסני החרום ציודה לא אוחסן.

זאת עצבה של אמהות בשחור,

אגדת העצמה של הלוחמות בשכול.

בכל עיר, מושב, קיבוץ או קבוצה

אחת מהן תמיד מצויה.

ונכון שביום פקדה כל אחת למקומה

תתיצב חרישית גם ללא צו-קריאה

להניח ברוך זר פרחים עלי קבר יקירה,

אבל ראוי שנזכור, כי מלחמתן הקשה

מתרחשת יום-יום, שעה בשעה,

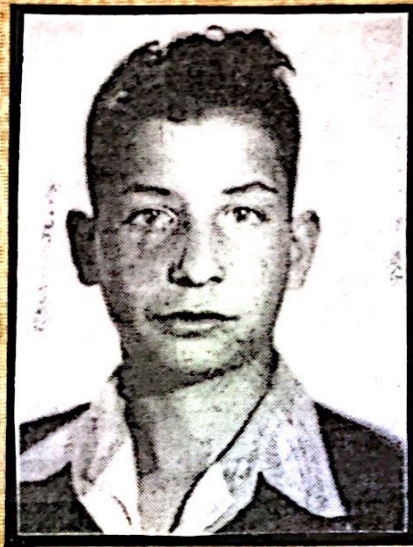
עת בוקר לסעוד פת של שחרית

לא יגיע הבן כמנהגו מתמיד.

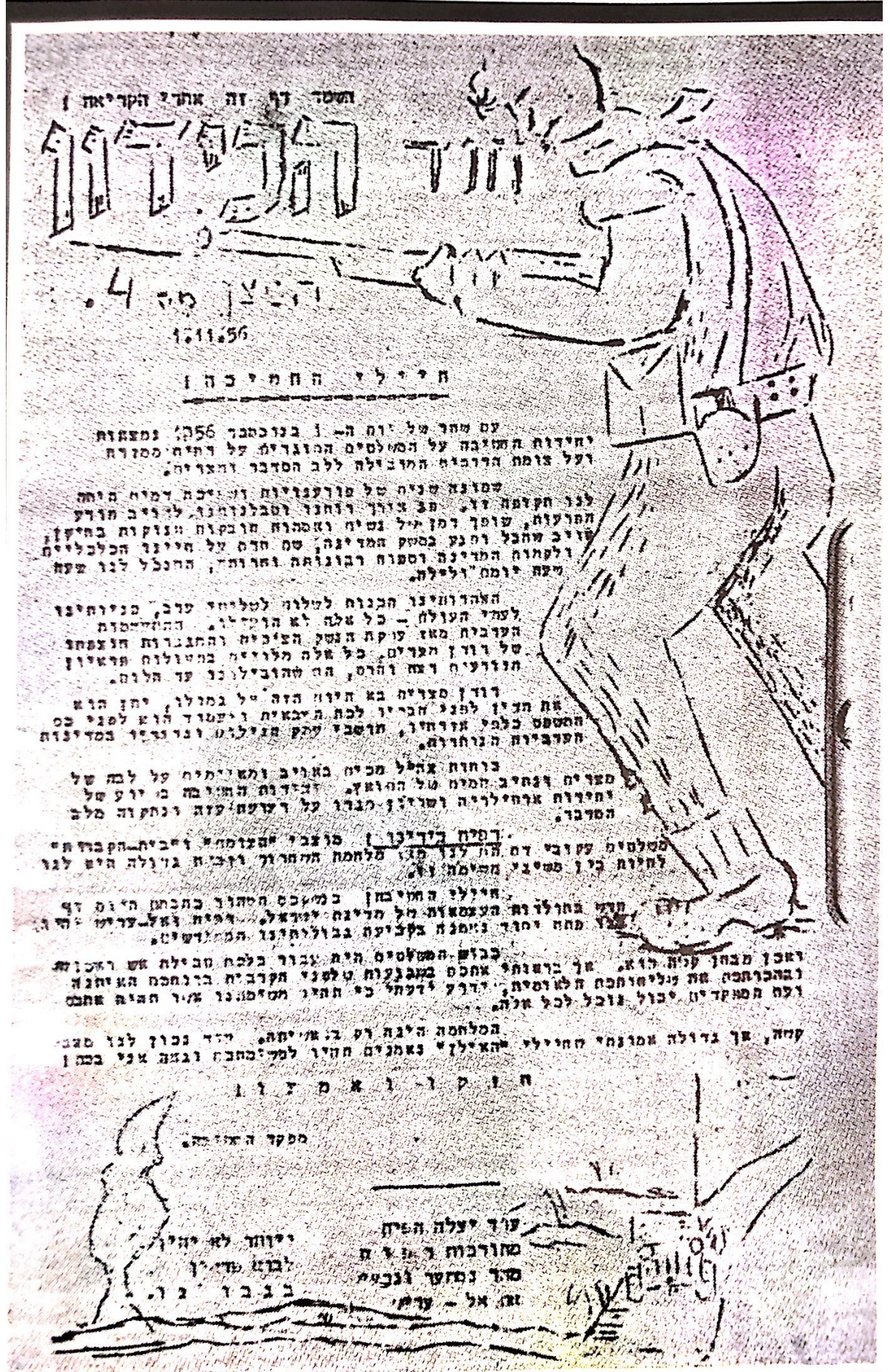
וכשטרקטור ירעים מנועו בשדרה,

כבר לא ינחה בו הבן מעשה של שגרה.

גם חדרו, שתמיד רחש פעילות,
כבר שנים מסודר, אך עטוף בקדרות.
כל צלצול פעמון, כל טריקה על הדלת
ממלאים את הלב מחדש בתוחלת.

וכששיבה תזרוק בשיער בנקוף השנים,
הוא תמיד יישאר כה צעיר, יפה ואפילו תמים.
ועל-כן, לוחמות יקרות, שלכן כה רבה המועקה,
בפניכן את ראשינו נרכין בהערצה עמוקה,
בליבנו נשא תפילה לאל מלא רחמים,
שאתכן חזקות ינצור עד סוף הימים.

החוד החדש

2.11.56

מס' 5

כיצד חוקלה החטיבה

בין פצצות ומפלות עטן הסתקרו וזמם חיילי החטיבה על כוונתם האויב הסתלסל על רמיה, בחיפוש ארסילורי ואריון חדרו לחוף מוצבים שלה, במסגרת ובתבססו בהם.

המשימה קשה וסלח על החטיבה בוצעה במלחמה, כל הפרוצדורות נכבסו ובמקום הבקר חדרו לחוף סחנות רמיה וסחרום מאחורי חיילי האויב. שירות הרובות ופצצות הסטיר האויב סדור הקרב, סנקים וחומות מקלעים ונחק קל, כלי וכל וצידור דב נמצאו, בטלסים ובסחנות העזובים. עזרות סבויים נכבסו בפני חיילינו ותובסו למלחמה.

חיילי החטיבה הוכיחו שחק דאוייך לאפון שחק נחן בהם. כל פרט כפרט והצוותים הוכיחו שהאמנים שצבנו החיילים לא היו לזוט, הצידור שבסמך לידיהם לידים נאמנות בסמך, וזהם יודעים להשתמש בו ביעילות בסעה מבחן.

עבר ספואר לחטיבתנו, חלא קדבות דמעה בקדמה בצפון הארץ ובדרומה, וזהה הוכחנו אנו הסטיכים, שהננו חובלים לחמטין סדור מהנורה זו, לחורם להאדמות וסמך.

לרובנו היה זה מבחן אס דציני ואנון, סול אויב מחופד היסב ובעל ציד סחולל, אך הוכחנו מבנה היחנה בצדן עז, בדבקות במקום הספר להחבכו גם על אויב צייך בקרב זה חסלנו, חסכנו ליחידה לחשק המועלת כצוות אחד בתאום וביעילות.

בסרב על רמיה יצאנו עסורי נצחון. תבסחון ביכולתנו החבכו, היכולת הטכנית הסתללה החוות הלוחמים ההדקה, הנטיין התעורר, הננו בטוחים שגטיון זה יעזור לנו בעתיד בבצוע משימות שהוטלה עלינו ביחור ולמטה וביתר יעילות.

רוח החטיבה יחוללה בסרב דניח הצעידנו קדימה ו

החירות הקיצור (מסודר עז 021050)

כל קריה נכבסה על ידי כוחות צה"ל, עז נכבסה לכוחותינו.

50 מטחים מצריים הוטסו ו- 40 גוספים נצדקו בהמצאות בנות הברית על בטיח החפסה המצריים, למסוסי בנות-הברית לא נגרם כל נזק.

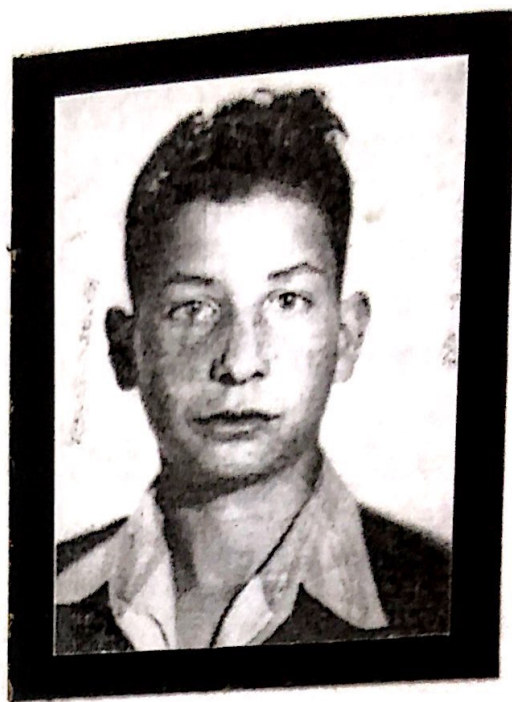
מסוסי צרפתי פגע במיחמת מצריה חסוך לאלכינדוריה, המיחמת עלתה באש.

מצריה נחקק אה היחסי היעלומסיים עם צופה וברטיגיה פדחה מהאויב, הכריזה על סגב מלחמה בינה לבין בנות-הברית ונחנה הוראוח לכדינות ערב לחבל במתקנים הטכניים לבנות-הברית.

מליצה עצרה א"י החבכמה על הפעם הראשונה בחולדותיה ליויבה חרוב בקטר למצב במזרח התיכון. על הפרק הצעה החלטה אמריקאית ברבר המסקת אה כללית.

חוליה מידאיון סעלו הלילה בנגב, חתקו סכונות ופאצו צנורות ומתקני מיה.

**ת.נ.צ.ב.ה.
רביבו שמעון
1937-1957**

„ה' נתן,
וה' לקח —
יהי שם ה' מבורך.”

(איוב, א' כ"א)

עיר הולדתו של שמעון ז"ל

קזבלנקה היא עיר במערב מרוקו לחופי האוקיינוס האטלנטי. אוכלוסייתה מונה 6 מיליון נפש (2006), והיא העיר הגדולה ביותר במרוקו, כמו גם הנמל העיקרי של המדינה. העיר נחשבת למרכז הכלכלי של מרוקו, למרות שבירת המדינה ומושב הממשלה הוא ברבאט.

העיר נבנתה על ידי סוחרים ספרדים בשם הקברניט, שהייתה כפר דייגים ברברי קטן עד לשנת 1488 עת נשרפה ונהרסה. לאחר ששוקמה נהרסה שוב בשנת 1515 על ידי הפורטוגזים ותושביה עזבו אותה. חלקה הגדול של העיר היה בנוי בתי עץ פשוטים המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20 חלקה הגדול של העיר היה בנוי בתי עץ פשוטים ועלובים. לאורך השנים פקדו אותה אוניות רבות של עמים ממערב אירופה וכן אוניות פיראטים. ב-1770 החל הסולטן מוחמד בן עבדאללה, מן השושלת העלווית, לבנות אותה ולפתח אותה על מנת לשמור עליה מכיבוש על ידי הפורטוגזים שבאותו הזמן כבשו את העיר אל ג'ידידה, הוא נתן לה את השם "דאר-אל-בידא", שפירושו בערבית "הבית הלבן" על שם הבית הראשון שנבנה בעיר על ידי הפורטוגזים ובלט בצבעו הלבן. תרגומו הספרדי של השם הוא השגור בפי הציבור: קזבלנקה.

הקהילה היהודית

הקהילה היהודית בקזבלנקה, שהייתה הגדולה ביותר בין קהילות יהודי מרוקו ואפריקה כולה השפיעה רבות על פיתוח המסחר בעיר עד לשנת 1956 היו בה 100,000 יהודים. בקהילה היו שינויים תכופים במנהל. לכוך הגדול הרצוף, שינויים של שיפור והתרחבות. לדוגמה, מרבית יהודי מלוא מרקש היגרו לקזבלנקה וזנחו את עירם. חלק מן היהודים הגיעו מהכפרים בהרי האטלס שהתחזקו לאט מהיהודים והם שתפסו את מקומם של היהודים שהיגרו לישראל או שעשו דרכם למדינות המערב. כיום (2007) חיים בקזבלנקה כ-2,000 יהודים.

